

SBORNÍK 79 - 1

Filip Topol

Jsem nešťastnej, chci do svjho světa. 20.2.

Bydleli spolu v parku. On se jmenoval Josef, ale říkali mu Plivanec. Ona byla Jitka, ale říkali jí Pomměnka. Žili v chýši, kterou Josef postavil z nakradených krabic od cigaret. Potisknuté cigaretové reklamy jim zpívaly nikotinové sonáty a oni si libovali, jak to mají pěkně zařízené. Sama Pomměnka nekouřila, ale když se to Josefovi líbilo, nic neříkala. Nižak jinak mu neříkala, než Josef. Tak mu říkali jen přátelé a ten papouch co si ho Pomměnka povésila nad stůl. Josefovi to nevadilo. Byl to její papouch, tak co.

Každý den se na sebe hezky dívali, dělali si navzájem co si na očích viděli a Plivanec Josef nikdy nezapomněl na nějakou pozornost, kterou by Jitce nepřinesl. Jednou to byl rezatý klíček, jindy lízátko lásky, dokonce sehnal dvě americké cigarety, které ona s úsměvem odmítla a schovala je do oprýskané dřevěné krabičky; i když už měl na ně tisíc chutí, vždy se překonal.

Nevěděli, ale byli šťastní. Nevědění pro ně bylo skořápkou, pod kterou bylo hnusné poznání. Josef to tužil, ale mlčel. Ona se usmívala a krmila papouška kousky chleba. Žili tak dlouho, pro Pomměnkou to byly roky a pro Plivance šťastné chvíle. Tužil, ale mlčel. Jednou za dva měsíce chodili do města. Trošku se pobavit do vykřičené hospody, kde Josef úzkostlivě vyplácel těch pár šupů za útratu. Ale stačil jeden její pohled a objednal dalšího panáka. Vždycky zapomínal netto, že další měsíc budou živi jen o bobulkách ze stromů a ze ztvrdlých kousků chleba. Vždycky zapomínal na to, jak bude železnou tyčkou vyhrabávat papouškovi z klece trochu drobků, aby sám nechcípł hladu. Vždycky zapomínal na to, jak bude chodit po ulicích a roztřeseně žebrot o cigáro. Zapomínal na to, jak bude chodit po hlavní třídě a strkat poslintané vajgly tuberáků do kapes. A radši nemyslel na ty dvě americké cigarety v dřevěné oprýskané krabičce od očních víček. Když se vracel s Pomměnkou po hlavní třídě domů, jak záviděl těm hejskům s dívkami, kteří mávali na taxíky. Raději si dal ruku v bok, aby nebyla vidět díra po odtržené kapse.

Podíval se na ni provinilým pohledem, když se na něj vesele usmála. V poslední době začal nemít rád tyhle procházky do města. Protože tušil, ale mlčel. Srdce se mu sevřelo, když uviděl, jak Jitčinzrak někdy zabloudí k výlohám, které přetékały zbožím. Někdy se dokonce zastavila, ale jen na chvílku. Pak sklopila oči a přidala do kroku. To na něj šly mráčky.

Oddechl si, když dorazili do pelechu. Pomněnka si sedla na oprýskanou, červotočem prožranou židli, on na zem a dívali se do očí. Někdy se i chytili za ruce, ale to ona sklopila oči a on se zarděl. Ruce se pak odloučily jako dvě holubice. Jeho drsná a mozolovitá dlaň a její jemná bílá ruka. Její zraky opět bloudivy po výlohách s kožšinami a jednou když bděl a ona spala, zaslechl ji, jak ze spaní šeptá: "...ten chci a nebo támhle ten..." Slaná slza mu stekla po neholené tváři.

Jedno ráno, když pršelo, se probudil a spatřil, že Pomněnka v místnůstce není. Podivil se, ale myslel si, že odešla najít něco k jídlu. Vzal svůj poslední kousek chleba a rozdrobil ho papouškovi. Když bylo poledne, ještě nepřišla. Zamyšleně vrhl pohled na krabičku od očních víček, ale zastyděl se a sklopil hlavu. Kvečeru nepřestalo pršet a tak sundal své rozedrané sako a ucpal s ním díru kterou kapalo na židli, kde Jitka sedávala. Pozdě večer odešel spát.

Uplynuly dva dny a Pomněnka nikde nebyla. Nevydržel to, hladový se vrhl ke krabičce a otevřel ji. Jak voněly! Položil jednu na stůl a krabičku pečlivě zavřel. Chvilí se na ní díval a pak odběhl do deště. Za hodinu se vrátil. Cigareta ležela na stole a zpívala si píseň samoty. Skořápka praskla. On poznal, věděl, ale mlčel. Vzal cigaretu zamyšleně do prstů, z kapsy vylovil škrátka a sirky a zvědavě si zapálil. S chutí si dal šluka a říkal si: "Aspoň nějaký přepych." Pak mu došlo, že se Pomněnka vrátí, musí se vrátit. Druhé se už nedotkne. Proplakal týden, v žaludku křečovitou bolest. Kanár umíral veesvé kličce. Josef si pomyslel - aspoň jednou na svobodě - a vynesl kanára ven, kde ho položil do trávy. Kanár se na něj vděčně podíval a skočil. Josef bázně utekl do chýše. Bylo mu hrozně. Druhá cigareta ani nestačila zazpívat píseň samoty. Proplakal další týden, pršelo, byla mu zima a Pomněnka nikde.

Za týden se našel v parku, kousek od města, oběšený člověk. Visel na úplně promočeném saku, pod ním byla kostřička jakéhosi ptáka. Ten člověk visel na stromě a z dřevé kapsy mu vyčuhovala krabička na oční víčka. Když jí lidé otevřeli, byla v ní uschlá pomněnka.

Prý se jmenoval Josef a přátelé mu říkali Plivanec.

Psáno v době když jsem na ni čekal a měl jsem děsnej hlad 9.2.

Zdalo se mi to, když jsem ucítil jak mne někdo pohládl a políbil mě na víčka?

Zdalo se mi to snad když jsem cítil jak mě někdo češe zlatým hřebenem a sází mi perly do vlasů?

Zdalo se mi to snad když jsem cítil jak mi někdo omývá ruce v průzračné vodě kde nebylo ani trochu chlóru?

Zdalo se mi to snad když jsem cítil jak mi někdo vkládá do úst báječný pokrm, který jsem zapíjel s jeho pomocí chladivým nápojem?

A pak jsem se probudil do tvrdé reality dneška a posadil jsem se na zadek když jsem uviděl jak je to hrozný.

Takže se mi to opravdu jen zdálo?

Ano.

To je ale kruté.

Ano.

A to tak může být?

Bohužel musí.

To doufání mě zraňuje.

Psáno v divném stavu 17.2.

Jmenoval se Pokoj a bydlel v prostoru ohrazeném čtyřmi stěnami; o tom celku tvrdil, že se jmenuje jako on.

Když chodil po ulici, škádlil p^{ny} a kočky tahal za ocas; to mu oplácely místní děti, které po něm házely kamení.

On se jen bázlivě plížil podél zdi když se tma snášela na jeho hlavu, kdyby mohl, lízal by si rány jako pes, ale takto jen skučel bolestí.

Vše však pro něho skončilo, když vstoupil do toho, co se jmenovalo jako on, pokoj. Všechno z něho spadlo, napřímil se, oči se mu rozzářily, nejdříve se však podíval jestli ho někdo nepozoruje a pak se roztančil po místnosti a slzy radosti mu tekly po tvářích.

A tak mu plynuly dny. Ráno chodil nakukovat do popelnic, jestli by nenašel trochu jídla, pak si lehl na louce do trávy, vyndal ztvrdlou housku ze včerejška a drobil jí všetečným mra-
vencům a přitom všem meditoval se Sluncem. Choval malé broučky na dlani a motýlkům líbal tykadla.

Místo oběda se pomodlil v kostele k Pánu Bohu a po cestě z chrámu, to už děti vycházely ze škol, schytával nálety špičatých kamínek, myslel na muka Kristova, oči podlité krví smutně hleděly na rozjařené zástupy, které na něho ukazovaly prstem a směly se mu do očí.

Odpoledne vyšel na vysoké kopce, kde kupoval za barevné květiny od včel med, pozdě k večeru se díval na západ Slunce. Potom bloudil v potměných ulicích, kde sbíral odpadky a kousky štěstí.

A v noci skákal po místnosti, psal své jméno na zdi - Pokoj, Pokoj - a křičel do noci, přerušujíc vytí psa: "Dejte mi pokoj!"

A bylo mu divné v jaké souvislosti promlouvá se svým jménem.

Socha & Zbych

Strom lidské spojitosti

(kontrakt ze smaltovaného struhadla 22a)

Ne, ne, ne, nic špatného ne,
jen lidstvo je a jeho závist je.
Kořeny starého stromu je spojují,
mezi ruce se jim vplétají
a jejich společnou vlastností je zlozvyk.
Ten, který lidi plodí,
ten, který hřbitov rodí.
Lidstvo se nebrání, už je syto,
dá se na pokání?
Je skryto v lidský špíně.
Nevnímate ani prasečí obrys s pavoučíma nohama.
Jejich těla tvoří proti slunci obrovskou mohylu.
Z té masy se stává kráter zatraceného lidstva.
Vzpamatujte se, nejste jen loutky, smíte se bránit před ní.
Balvany se po stropě koulí
a vaše prosby se v nich ztrácí.
Zbývá jen jedno, prorazit strop,
umělá bariéra je překážkou, ane se to netýká,
mě se ruce nepotí.
Nechci myslet k čemu mi,
mozkem úzkost nedobíjí, jen tvrdou a řemeslnou.
Ne, ne, ne, lidstvo není zlé,
jen stromy spojuje a kořeny proplítá.
Ze stromečku se stává alej,
obleček, stejnokroj, cieta.
Vyrázil jsem ti dech!?
Poznal ses?
Nenecháme tě na pospas.
Neprodyšná cesta se ti stává osudem, chop se tedy stébla!!!

Všem, všem, všem.

Samé oči, jedno a druhé
a to druhé oko je jiné,
oko co běhá po lidech.
Dej si na něj pozor,
slizký, moudrý čich slepýše,
který nosí smůlu a štěstí rozskřípané petrolejky.
Neumí nic, jen mžourat na svět,
který už není.
Buď na pozoru, ať tě neuhraňe.
A ty z toho zástupu, střes se ho.
Oko Boží, říká se, ale není boží.
Zrak nahoře hlídá nás,
abys nevyved nějakou hloupost psychotónního umyvadla.
Dej si pozor, vidí dobře!

Orientální průser

UŽ jsem nemyslel na návrat. Samá zelená palma, přeslička a jiné takové a já to viděl ostře, samá ta zelená a červená. Hlava z toho křiku se začala vzpínat jak divoký oř. Strašné zadřené soustruhy řvaly na prales. A co ti zakletí lidé, žádný libý zvuk. Styděl jsem se, směšní předci, kdo je tu zapomněl? Všichni ječí, vřeští, piští, až na jednoho. Jde z něho strach, asi se chce mstít, zřím válečné tetování. Půjdu, taďy nemám co pohledávat. Pojednou vše utichlo, jen tu a tam, písk, pích hmyz. Když jsem si zvykl na krásnou změnu, padl jsem do překvapení kojence. Předě mnou se tyčila sedící postava trpitele, jehož poprsí převyšovalo vysoko vrcholky pralesních, zarostlých velikánů. Obličej omývalý nadýchané mráčky a byl to všechno jeden sen. Jen jsem si připadal na rozhovor trochu malý.

Svraštělý plh

Po skle se vlní,
hodně se lopata.
Ve školní jídelně
jídlo je nejedlé.

Na tácu od barvy
nesu si knedlíky.
Knedlíky zelené,
vidíme plh.

Jéé, jak nehezky,
obrysy nejasné
tlustý sň jakýsi,
tvrdý jak z kamene.

Vedlejší stoleček,
plha je ráj,
náhle ho vedle mne,
spolužák spral.

Dusit se počíná,
barvu svou mění,
líčka má zarudlá,
uši se chvějí.

V tom vysílení zmohlo ho
a na zem pad.
Z člověka onoho,
stvořilse dav.

Pojednou odcházím,
stravu si odhlásit,
na smeták přicházím
chutně se najíst.

Psychotóni umyvadlo

(kontrakt ze smaltovaného struhadla 22a)

Oh, vy spanilé houby

s ušechtilou nožkou,

jež ještě spanilejší pokličku nosíte

a něžnou sukénkou si zakrýváte bradičky.

Tak už konečně zahod' ten zetlelý list,

který tě souží a brání ti.

Máš zajímavou barvu,

avšak lépe by vynikla, kdybys shodila už ten list!!!

Máš pravdu, půjdu domů,

ale zítra břitvu donesu si.

Seděl na posteli, světlo zhaslo.

Ranní svítění už přes hory se nese.

Těžké boty trávy mačkají.

Á, co to vidím, hnusný list, ještě, že mám hůlku.

Školníku, proč jsi to udělal.

Lukáš Marvan

Zemská obruč

Zmačkané přízreky uhláků
s mazancí krve ve stopách.
Vyhřezié pásy kolejnic
se sponami pražců na vlhké zemi.

Zakázané plivance na měkké dlažbě
poseté květy prachu a rzi.
Vzduch otráven trepností primitivů.
Pocity čekání v hrsti.

Stanice nebeských vlaků
svázána pavučinou drátů,
k níž hladově zvedají
pavouci trolejí svou řiť.

Jízdní řád zbitý pod zraky
nerozhodných cestujících na tazích za stykem.
V povlacích bahna tu stojíš, zbožňovaná.

Záplavo vlasů, nebezpečné oči,
napjatá struno v černé šachtě.
Plišový medvídek, božstvo něhy, v rumech.

Pocity čekání v hrsti,
tragédie opožděných vlaků
tě nutí žebrotit na silnici.

Pro každé čekání čistého větru
otevřený břich železnice
přináší marné oběti svých střev.

Nechtěná vio

Střevíčky byly ti malé,
v tu chvíli asi rozpolcené obyčejným prachem,
rychle se ztrácely za obzorem tvé nové svobody,
se zatajeným dechem jsi pak kladla chodidla do trávy.

Malé ti byly najednou i zvyky
tohoto světa, v tu chvíli
nestály ani za kapku špinavé rosy.

Malé ti byly zřejmě i šaty,
které jsem našel rozvěšeny
po větvích tvé cesty do nové země.

Vyrovnaně se přetvářela tvoje duše -
přetvářela se ranní hvězdou,
břítostí trávy,
večerním chladem
a možná, možná i trochu mnou.

Potom čistá a krásná jsi vstoupila do míst,
kde kráčely jen posvátné
nohy tvých proroků a všech tobě podobných.
Krásných stromů, trávy enů, bláznů, básníků
a neuznaných skal.

Potom jsi byla středem jejich klubka.
Byla jsi každou jeho nití.
Byla jsi živoucím obalem
lidskosti tohoto světa, který byl tvůj,
stejně jako posvěcených kladiv všech těchto srdcí.
Byla jsi tak krásná, jemná, že dalo velkou námahu
najít tě mezi růžovou duhou schoulenou
někde na tónech zvonkohry všech krásných lidských
a možná i zvířecích představ.
Snad právě na těch zvířecích jsem tě našel.
Nezlobíš se?

Gabriela Fárová

Miloš Vacek

Vítr nese sebou listí a prach. Ze starých zahrad a sadů.
Slunce ještě stačí ohřát vzduch. Dlouhé stíny, rozevláté
vlasy, nažloutlé listí.

Jako když léto stárne.

Stará omýtka. Pach kouře a lidského potu se mísí se svěžím
vánkem. V tílku není teplo, husí kůže ještě nenaskačuje.
Někdo spí. Jiní hrajou poslední partii pokra. Přitom sedí
v otevřeném okně. Vrzání dřevěných schodů. Pohledy se upírají
ke dveřím. Vrzání se zvětšuje. Blíží se čím dál víc. Už je
skoro přítomné. Vchází.

"Koupil jsem si nový černý frak."

Co děláte, slečno? Sníh napadl. Děti sáňkují. Procházím mezi starými domy. Bíle ověncená okna, cestičky posypané popelem. Na Krista ve výklenku padá jen matné světlo. Světlo zimního slunce, které prochází zmrzlou okenicí. Šero a líně poletující prach ve slunečním světle. To vše připomíná divadlo. Je to jako na umření. Dřevěné schody již prošlapané. Pavouk a staří lidé. Žádná kytka, žádné veselí, ani vůně. Velké vločky pokrývají střechy a ulice. Lidem vadí, když padají na jejich hlavy a za límce. Každý nově příchozí se oklepe. Jako by chtěl ze sebe vše špatné setřást a zůstat sečet čistý. Jak si to asi ve snu představuje.

U vchodu je už velká hromada sněhu. Krystaliky se třpytí. Sedím blízko té velké hromady. Popíjím sladkou kávu. Proč ten sníh netaje? To si chce taky loknout kávy? Ale jak se ho zeptat? Přece jenom sedím ve slušné kavárně. Číšnice dělají jakoby nic. Asi je to na dením pořádku. Povídám si se svým přítelem. A přitom cítím jak mě někdo pozoruje. Hromada se dál a dál zvětšuje. Hromado, roztaješ! Ale jako by mě neslyšela.

Kristus visí, dál v onom výklenku.

Má cenu tady žít?
Já žiji láskou,
ale co ti druzí?
Co žijí bez lásky
a bez ideí.
Divím se, že lidí
je na světě tolik.

Chodím po zemi,
kde naši předci jsou.
Jsou pod námi
a ne nad námi.
Po delší chůzi bolí nás nohy.
Ne od námahy,
ale od svědomí.

Jdeme
 Jede
 Jedeme
Kam?
Proč ten spěch.
Proč ta zuřivost.
Krače
 Hrabe
K čemu to všechno?

Odešla,
odešla k městu blíž.
Lid ji pohltil,
už nemohla stoupat
výš.

List spadne,
někdo umře,
žárovka praskne.
Ale nic víc není.
Vše je mrtvé, nečinné,
všechno odpočívá
posledním spánkem.
Mají to za sebou.

Svíčka hoří,
svět běží,
kopec stojí
Proč stojí?
Ale on třeba roste výš!
Nebo se rozpadá.
Voda teče dál.
A on chce ze všeho utéct.
Utéct pryč.
Od všeho.

Hledám podstatu věci.
Nemůžu ji najít.
Jsem mladý.
A zmatený.

Milan Poděšť

Rozkvetly všechny boltce v okolí
Erzo bude jaro
i v naší záchodové chodbičce
Raduj se sedmikrásko
raduj se bílý talíři
Vraťte se mé sny z daleké cesty

A ty voníš jinak než jsem myslel
ne
že by mi to vadilo
Mám docela rád ten puďr z rozemletého
puškvorce
Nebo co
Seděli jsme včera v hospodě
a tys mi řekla
že nic
A moucha ti spadla do piva
(asi se lekla života)

Ty procházky po nábřeží
Ach
Mimochodem ne že by mi to bylo jedno
že musím prosit
o tvoji ruku
každý pozvracený kandelábr
a plamínkem cigarety svítit na cestu
když ti vypadne kabelka z ruky
a zrcátko vytvoří na dláždění
malou sebevraždu
(asi se utrhlo poutko
Ach jo)

Obchůdek

Přišel jsem brzy
a tak ještě nebyla fronta
na mladé stromy
co je včera přivezli
(řekla mi o tom sousedka)

Obchůdek jsem málem nenašel
Ztrácel se úplně v hromadě zelených větví
Byl jimi přeplněn
Už z velké dálky byl slyšet zpěv ptáků
Znělo to jako rajská hudba
Drnčení talířů na podlaze amfiteátru

Prodavačka zelená jako všechno
se ztrácela před hromadou stromků
A máte legitimaci
řekla na mé přání
Vytřepal jsem na podlahu krámu
několik legitimací
Jak se mi časem nahromadily
Legitimaci svazu zarytých botaniků
Vysvědčení ze základní školy
(to jsem hned přikryl botou)
Pohlednici s obrázkem pelikána
(a byl to velký pták z Miami Beach)
dvě cigarety
a pár obnošených brýlí

Zelená kráska

protože až teď jsem si všiml její krásy
důkladně skryté pod nosem s bradavicí
a mastnou pleť
mi smutně sdělila
že nemohu dostat ani zelenou haluz
Ale kdybych chtěl
zabalí se mi do vánočního papíru

Odpověděl jsem že lituji

Potřebuji strom
s hustou korunou
A hlavně ptáky
Celé hejno
(třeba i pelikánů z Miami Beach)

Zřejmě ji zamrzelo

že nemá dost hustou korunu
i když se košatila náramně
že nemá ani ptáky
(to jsou hlasy z rádia
to co slyšíte
vysílají dnes filharmonii)

Proměnila se náhle v kus prosincové mlhy
a odletěla otevřeným oknem

Co dělat sám

v obchůdku plném
zeleného zboží ?

Ještě jedno si dej
ještě jedno si dej
řek mi pan Hemingway
díval se na mě letmo
skrz zarosené okno

Ráno

Dlouhé týdny vlekoucí na zádech
mrtvou tíhu spícího města
Po refýžích teče rozlité ranní mléko
Prodavačky za výkladními skříněmi
rozhazují podmračené úsměvy jen tak
do větru
Lesklé břitvy se prohánějí po výhruzně
vysunutých bradách
Agenti s vysavači
(anonymní úsměv a brýle s lesklou obroučkou)
křižují chodby činžáků
a něco nutí opilce a psy pomočit všechny
rohy domů
Oh
snad je to jen mrtvice
křičí kdosi na plošince tramvaje
Tříštění skla v mozkových závitech ukrytých
kdesi hluboko pod límcem kabátu
Rechot nádobí v suterénu
Ledová palba sprchy
Plyn z rozbitého sporáku krade naději
Vykrmení holubi nadřazeným pohledem měří
stařenky s kůrkou v ruce
A moudří steinbergovští kocouři čekají
za dveřmi na misku mléka

Bez názvu

Přišlo to tak nečekaně
Jako záchvat kašle
Stál uprostřed pokoje
Všechno bylo důvěrně známé
A za oknem s přibývajícím tmou
pouliční prodavači snímali
a odkládali unavené úsměvy

A uprostřed nádhery čtyř
holých stěn
rostlo to z podlahy
nebyla to květina
ani houba
Vydávalo to zvláštní pachovůni
z které se mu zatočila hlava
Nestačil sledovat ten překotný růst

Kolem osmé hodiny večerní se to
konečně odpoutalo od podlahy
roztrhlo kopuli cigaretového kouře
a pomalu se vznášelo pokojem
Kolem osmé hodiny večerní konečně
otevřel okno a zahleděl se na
bílou zeď protějščího domu

Hledal v jejích očích
pomalu a líně
Našel úsměv hubených manekýn
Zastrašen vlastní pronikavou touhou
hledal raději jiné ulice
Potloukal se po nábřežích větru
přitom neopustil svůj pokoj
Kotouče magnetofonu kreslily po stropě
obrazy zapomenutých dějin

Biograf

Nejvýš se shovívavě usmějí
figurky ve výkladní skříní
skleněné až k pláči

A němí pozorovatelé dívek
teplých úsměvů
utajených vzdechů
jako nehybné periskopy drží
na hřbetě tíhu oblohy

Po krátkém zatmění
pomalé svítání
všem otevřelo náruč
Před očima všech přítomných
se zjevila vidina krajiny
s úzkou pláží a cypřiši
Pár dvou němých postav
se drží za ruce a prochází
pláží
Dekorace
umně vyrobené
nenápadně dokreslují atmosféru smutku
zlomený slunečník
zapomenutý míč
i krásný úsměv dívky o dvě řady dopředu

Příchod obou přízraků
(protože to jsou opravdu přízraky
zraněných očí)
podmalovává hudba
(je to Schubert nebo Schumann
hádá se kdosi)

Až nyní jsem si všiml psa
Běhá okolo obou a jeho tlapky
rychle bubnují o mé spánky
až přeběhl docela do mé hlavy
změnil se ve vířivý stín

Ta nekonečná chvíle napětí
zažívá oči všech přítomných
i stará babička pláče
že to tak smutně pokračuje

A postavy vytesané
do kamenných desek
egyptských hieroglifů
a neónů reklam na cigarety
stále přicházejí
Čekám
že se to už změní
že přijde stříh
a na plátně
se objeví
osikový les
kočata v košíku
nebo sklenice

Klavírista reprodukuje Kávu si osladím
trochu nepřešně
Tou lezavou hudbou roztává
i zmrzlina v pohárku
Hladí jí ruku
přes stůl
Zapaluje jí cigaretu
a ožehl si prsty
Zápalka spadla na ubrus
a servírka se zle dívá
na vypálenou díрку
Klavírista si také zapaluje
ale nic nepropálí
a hraje teď Ivetu
a dává pozor aby nic nepropálil
Sako má vypůjčené od podniku
Sako se zlatými klopami
Tou lezavou hudbou teplá i víno
ve sklenici
Pak vržou schody
jak jde někdo nahoru
do svého pokoje

Políbek voní čerstvou nadou
Rozplývá se v odpoledním slunci
Jezdkyně odhazuje rukavice
pomalu a líně
Jezdkyně svléká punčochy
černé a neslýchaně dlouhé
Vlasy si rozpouští mezi lopatky
a hříšně se tomu směje

Jen jednou sevřela okamžik
nabitý elektřinou pevně v dlaních
Jen jednou měla odvahu zahodit
své tělo do mechu

Večer
plíce plné prachu
chladně vyhlíží hejno imaginárních
nevěstek
které jí běží vstříc strání

Čekáme spolu na ráno

Čekáme spolu na ráno

Já

a starý černý piáno
Ve stínu barevných retuší
nikdo už samotu neruší

Z přítmi vystupují postavy
zapomenutých večerů
a nyní stejně jako včera
harmonikář projde hospodou
a po cestě hodí do sebe
hrnek studeného čaje

Hvězdy tančí divoký kankán
až ze zdi opadává omítka
a vznáší se v pomalých piruetách
k zemi

Dým z doutníků rozetne kukátko
padající z balkónu
Jako opilec čmárám vínem
po lesklé desce piána
pamětní nápis
zářící neonem

Čekáme spolu na ráno

já a starý černý piáno
Ve stínu barevných retuší
černý stín plivátka vysuší

Podzim

Přišel nenápadně do barevného pokoje
svalil se na hromadu barevných sklíček
potutelné úsměvy zahodil do tmy
zůstal stát uprostřed bílé cesty

Strnulí pánové na pramicích ze snů
do rána nechytili ani mřenku
slunce se zakutálelo za oblohu
telegrafní sloupy zpívaly tence

Strnulé fasády starých kostelů
marně lákaly doteky ptačích křídel
tramvaje rozpačitě zívaly
ještě než zmizely za rohem

Beatrice Landovská

10.8.51 úterý

Sedmý sešit!

Kolik už jsem počmárala papíru svými nejapnými nápady!

A kolik jich ještě počmárám?

Anna má pravdu, když říká, že jsem dětinská, že jsem duševně zakrněla ve svých osmnácti letech.

12.8.1951 čtvrtek

Zase jsme nemohly roztopit tu pitomá stará kamna. Je to trest, takhle studené léto? Celé dny prší, obloha je tmavá, stromy se ohýbají pod tíhou větru. Jako by celá příroda měla stejnou náladu jako já. Já už to tady nevydržím!

Ještě, že je tu se mnou, alespoň teď, Anna.

14.8.1951 sobota

Anna se tu nudí. Je mi jí líto, ale nemohu s tím nic dělat.

Není povinna být tu se mnou celé prázdniny. Přemlouvá mě, abychom spolu jely do města do kina nebo někam na výlet.

Určitě mě lituje, jako všichni tady. Ale já jí říkám, že jsem tady jenom proto, že chci! A ona říká, že jsem blázen.

15.8.1951 neděle

Sedím u okna a zase zkouším psát básně. Je zvláštní, že někdy se vůbec nesnažím a napíšu něco krásného a jindy se mi nepovede zplodit nic. Jako například dneska. Mám smutnou náladu, smutnější než jindy a to bych podle maminky měla psát dobře. Maminka mi říkala, že jsem po dědečkovi Leopoldovi z její strany. Ten prý také psal básně a právě ty nejlepší napsal, když byl smutný. Maminka jednu uměla dokonce odříkat, pamatuji se, že byla o nějaké potopené lodi a tu prý děda napsal, když mu zastřelili dva psy najednou! To byl prý jeden z nejhorších dnů v jeho životě.

19.8.1951 čtvrtek

Rozhodla jsem se, že si sem zavedu telefon.

Anna mi na to řekla, že asi mají lidé pravdu, když říkají, že nejsem normální. Ale hned jak mě to napadlo jsem poznala, že je to to jediné, co mi chybí.

20.8.1951 pátek

Pohádaly jsme se s Annou snad poprvé co jsem na světě!

Moc mě to trápí, nevím jak bych ji odprosila.

Řekla mi, že jsem blázen, že telefon v takhle zbouraném domě je hloupost. Že nezná větší barabiznu než je můj dům a že bych rozhodně měla investovat do něčeho jiného. Pak na mě začala zase tu svou starou písničku, proč nejdu do Prahy, proč tu ztrácím svá nejlepší léta, proč se nevšímám a všechny ty řeči, které tak dobře znám.

21.8.1951 sobota

Zase sedím u okna a vidím, jak Anna běží k potoku směrem od domu. Před chvílí jsem slyšela jak dole zamyká dveře.

Kam asi jde? Venku je opět tak ponuré počasí.

Zastavila se u potoka a teď se opřela o strom. Asi si něco zpívá, protože rytmicky pohybuje hlavou.

Také bych si chtěla zpívat...

Teď zvedla hlavu a dívá se do mraků. Kdyby to všechno strnulo, i ty stromy a mraky, kdyby se sestra už nikdy nepodívala jinak, byl by to nádherný obraz.

Anna je krásná jak se dívá do mraků, jak jí vlajou vlasy, tím směrem jsou nakloněny i všechny stromy co rostou u potoka a všechno má barvu jejich listů, i mraky.

Ale Anna asi nevěděla jak je to krásné, odrazila se ramenem od stromu a teď se dívá na druhou stranu, ke trati. Asi přichází ten, na koho čekala. Nevím zda je to hoch nebo dívka, nejde to poznat. Zůstali stát proti sobě, každý na jedné straně potoka. Něco si povídají, Anna prudce gestikuluje, najednou se oba otočili a rozcházejí se, Anna běží domů. Co si asi chtěli?

Co si říkali přes potok?

23.8.1951 pondělí

Počasí je stále stejné. V celé krajině vládne smutek Jezírko je opuštěné, voda šedivá, stojatá, plná listů a jehličí. Připadá mi, jako by všichni na něco čekali. Jako by se všichni k něčemu chystali. I Anna chodí po domě a o něčem přemýšlí. Sama pro sebe si povídá. Někdy přiběhne celá udýchaná ke mně do pokoje, snad mi chce něco říct, ale hned jak se jí zeptám co s ní je, lekne se, zalkne a uzavře se do sebe.

A tak je to se vším.

Připadá mi, že všichni kdo mě potkají, jsou smutní a zamýšlení.

24.8.51 úterý

Jediná věc, kterou mi nikdo nezakáže! Nechám si zavést telefon.

25.8.51 středa

Dneska ráno jsme vstávaly ve tři hodiny a šly na houby. Šla s námi ještě Anina kamarádka, nějaká Helena. Samozřejmě jsme nic nenašly. Ale stálo to za to. Netušila jsem, že je les po ránu tak krásný, mnohem krásnější než ve dne. Vyšly jsme za tmy a vracely se okolo páté hodiny, kdy to vypadalo, že bude slunný den, ale pak se počasí pokazilo. Takhle je to asi každé ráno v tom nevyvedeném létě.

26.8.1951 čtvrtek

Od rána prší.

Pršelo asi celou noc, protože až odtud (sedím na svém místě u okna) vidím, jak se rozlil potok a zbažinatěla louka.

Od deště se leskne celá silnice a střechy domků ve vsi.

Měla bych si rozsvítit. Je tu hrozná tma.

27.8.1951 pátek

Dopoledne jsme byly s Annou nakoupit. Udivilo mě, s kolika lidmi se Anna ve vsi zná. Zná mnohem víc lidí než já a to tady bydlím. Všichni po mně stále zvědavě pokukují.

Snad si se mnou chtějí popovídat. Snad je jim líto, že se s nimi nebavím.

Ale co bych jim říkala!

Vždyť se vyhýbají našemu domu jakoby se ho štítili. Posmívají se mu. Posmívají se i našemu zlatému pávovi co zdobí jeho štít. Smějí se všemu.

A s takovými lidmi já si mám povídat?

Vždyť se smějí i mně.

28.8.51 sobota

Anna je tu stále se mnou. Asi už brzy odjede, v říjnu jí začne škola. Musí se prý ještě připravit. Proč mi neřekne rovnou, že jí to tu nebaví, že v Praze je jí lépe. I já jsem byla v Praze šťastnější...

Je konečně hezky. Jako naschvál, konec prázdnin a sluníčko začalo pálit. A já nastupuji zítra do práce. Už se docela těším.

30.8.51 pondělí

Dnes jsem byla poprvé ve škole. Anna byla se mnou. Pomáhala mi dát dohromady třídu, aby se těm malým koťátkům ve škole líbilo. Vytvářely jsme, utřely prach, nanosily květiny do třídy a pověsily obrazy. Zítra mi Anna ještě pomůže připravit sešity a už můžeme začít učit.

Děti se vracejí z prázdnin, dnes jich ve vsi už bylo plno.

Moc se těším, až začne zase školní rok. Připadá mi hned všechno krásnější.

14.9.51 středa

Včera odjela Anna. Zase tu zůstanu sama, ani nevím na jak dlouho. Anna mi slíbila, že přijede ještě než jí začne škola nebo nějakou neděli po jejím zahájení. Už je asi v Praze! Nikdo neví jak jí závidím. Jak jí závidím, že je šťastná!

Sluníčko už zase zalezlo a venku jsou strašné zimy. Nikdo by neřekl, že je začátek podzimu. Musím připravit dům a zahrádku na zimu. Všichni sousedé prorokují tuhé mrazy.

Mám sedm nových prvňáčků. Za chvíli tu snad budeme muset zavést dvojtřídku! Vždyť je nás v jedné třídě i se mnou čtrnáct! Mám zase práce nad hlavu.

Bylo pondělí 26.srpna 1978. Od zastávky běželi dva mladí lidé, čerství majitelé barabizny "U zlatého páva". Bylo to poprvé co trávili noc v novém domě. Večer spolu hráli karty v hlavní místnosti a než šli spát, plánovali jak dům zvelebí. Byli bezstarostní a šťastní. Jen jí se dvakrát za večer zdálo jakoby něco slyšela. On jí uklidnil že je sní a že v domě nikdo není.

V noci byl dům tichý a oba pokojně spali. Dívka se náhle prudce vztyčila na posteli a začala plakat: "Nenechávej mě tu s ní! Vem mě s sebou! Slyšíš? Vem mě s sebou pryč."
"Uklidni se miláčku, něco se ti zdá," chlácholil jí on.
"Nic se mi nezdá. Copak ty to neslyšíš? Ty neslyšíš jak tady strašně zvoní telefon?"

Pavle k sedmnáctým narozeninám.
Únor 1979
Lančovská

Marek Hlupý

5/50

McC. H. H. 79

Jáchym Topol

mlýny hoří v dálce
plameny se jak břečtan vinou a zmirají
křič hlubokým víčkem, blištivým kopím pohledu,
zkroucená hlava koně ržá
kůň zrcadlený v temnotě,
vášnivý jeřábek bílý zpívá: na hrozny křížů v zahradách
v zahradách pohroužených
šumí křehkost dotyků

věty se jak břečtan vinou a zmirají
každé slovo
 sní o obsahu
žádné slovo
 nevyloučí náhodu

v hladinách bez dechu
jen vítr
 rychlý jak vidina
dává možnost
 jiným duchům
připraveným vkročit
do pohybu

málokterá duše
 skotsčí tak lehce
aby nežebrala u cizích dveří
kdo je tak
 obrostlý aby dával stín
hlídá své Slovo
slunce se opírá do bran a studní
uzamčených pohybu
 vráska
 věnčí opozdilé
je těostále takové
jako kdyby kdekdo chtěl vkročit
ale cesta byla přeplněná

jako kdyby

hlas z pouště

žíznil po tichu

železná pláštěv mrtvého tich také proráží vědomí
a až nastane hodina džbánu, v cele se rozsvítí naděje,
ptáci pláčou vítr, on čistí hlubiny, vyráží na povrch,
naleziště se chvěje štěstím, světlo kane na stěny.

ložisko v tříšti oceli, ústa polykají trn
na nejvyšších horách je ticho a chlad.

proud se vytrhává hrázi, hráz umírá s jeho vzduším,
kapky bičují lávku, řetězy deště strhávají most

Do dna, pod prahy hladin zasetý

červ smyslu

barví hřebeny domu jazyka

ještěrka jeho slova zdobí dácně

Přival se zvedá
a zase slábne
hodina zasutí mizí
zpátky v podzemí - stopy se ztrácí v obraze
a na jejich zrcadlech
zmizely dojmy.

dotek vyslaný v přítomnosti
vyvalí oči a zůstane sám
městá jsou zbořená a žádná perla nechutná sladce
vůně se něžně derou chřípím, chřtán se zachvívá
čelo ve svěráku dlaně, oči po tváři ve tmě bloudí,
poutník je v pouštích východu, písek mu hubí kroky,
smrt vchází do plic

plná je duše, která vkročí do run
i ráno bývá dobré, než ho pohltí den

rány jsou jen stiskem zhojené
a lesk, ve výšce zevěšený, padá na bolestnou krajinu

všechny kroky jsou časem strážené
a zbývá jen hlídka,
než mlha naplní pohár.

Ale rozum leptá vzpouru
vrána lebky klove čenich puďu
a občas i hřeby vězní maso

klíny bijí pod práh
v hluboké černí noci
tma už dechem přestává být němá
a oněmělý buben neuvěří, že zvučí do prázdna

řinčivý šepot se valí z osekáných úst
stroze a krutě prořezává paseky nevědoucích čel
prochází branou a zemře než skropí prahey.

prochází se strachem
a strach mu škodí, prahey chvějí se v jasu
a strach pohání zběsilost a té nezbyde než zemřít před branou
protože síla onemocní dříve ze tmy, než vyplyne a znehybní
nad tokem

Jehly vycházejí z rány, kůže se zacelí, dno zůstává netknuto.

šílenství před prahey! zloba a závist před prahey!
láska před prahey, jícny před prahey!

zklamání touhou běsní po prazích
vyprahlá srdce sní o prazích
přemýšliví se rozbíjejí o prahey.

A prahey zůstávají čistým zrcadlem, tvrdé jak kámen, jasné jak sklo

kalvárie donekonečna se opakující
zůstává

hořem pro sílu pýchy, ořechem pro čisté srdce
na prvním tajemství se opakuje život
do nekonečna pochoduje právod sevřených

křičí havrani z vymetených hnízd
křičí havran z betlému hnízda
v moři je sídlo něžných zvířat
a had má doupě ve vlnách

poslední loď opouští ostrov z korálů
a chlouba všech opic zarudlá a nažloutlá kůže ozdobí těla kaváren

kde jsou mí jezdci, hrdinové dějepisu s překrásnými meči koni
a tábory
přízrak ochránce se ztrácí,
přicházejí hrůzy barevného století, mnohotvaré stíny, bezodkladná
fata morgána džbánů v cele, stesk v topičově voze.

máš - li bleďý obličej a příliš lesklé oči jsi tu modelem pro
pár skvělých životů.

honosná mračna oznamují válku
přísun nových živin do potoka slz
úplně nahá skála vřeštící autogramy.

meče bijí do zvířat, na vozech postupuje vojsko svatba každý
večer se někde zrodí hnědý anděl, tmavá láva, milostivý tvar
snu, nafoukané embryo.

kdekdo čeká na penis jara, násilná terapie sluncem

zalidní se pohoří s lesem úzkosti, vstane
spáč v rokli děsu, ožije
hnědá věž plná temných komnat,
alej strnulých stromů, zámek úzkosti lebek
kam až sahá ten prostor plněný výkřiky ptáků, už ve vajíčku
vybuchuje patetičnost
a stíny vačnatců, hrbí se v děrách, mrak, kamenným šlehem, jazy-
kem pálí masti, splétají se v mystických orgiích semene až shoří
na poušti u Mrtvého moře
domy rozrážejí poledne
ráno to zhasne a pak dokola, lepkavé potoky, orel je v květině.

zkřížené ruce, hřeb pláče rzí
v šerém očekávání stého větru
polibky státného dusí se tmou
v pitvorných grimasách tváře
kdekteřý car myje si ruce
šedivý přehoze páchnoucí kůže
z budoucích jizev sténá už strach
póry praskají k zešílení
sladká tmo krve v úsvit pomalu mění se noc

David Skála

Bylo léto. Horké, zařval (myslil-
léto) "pan Krawovski". /1/ Druhý
den. Léto. (pořád) "Pan Krawovski
odjíždí na jiné. ú." /2/ Podzim, pr-
ší! "pan Krawovski se holi". - řve
"Já řvu" !!! /3/ BRIXEN? HL! věznice
jižní Itálie. "pan Krawovski, odsou-
zen na 3 roky. /4/ Kvůli §45/32, od.
7/4/14/9; žádá o milost. Jeho
Veličenstvo "Mě vyhoví". Preto
utíká. Chycení! "řve uteču" !!!
Utekl. Jižní Dakota - jako upr-
chlík si žije dobře. /5/ Opět
pronásledován. Utekl do Francou-
zakého města Bordou. Odtamtud -
převážně rovnou do Čech. Macocha.

-1-

Nachází se u Macochy, život ho
nebaví. - Přemýšlí - (o čem asi?)
Vnitřní hlas mu napovídá - skoč!
Skočil (chudák) & (malej). Říčka
Punkva ho přijala jako opravdové-
ho hosta i macarátí. Topilas, topil
— občané ho vylovili. /6/ Žil, byl
převzat do bílé deky, zatčen a
usarcen. /KONEC KI! I. části./

Hudební šídlo.

/1/ Nota. Teho bavilo. Bavilo ho to
tak, že se stal přítelem Špačkovin.
Jméno Karol R. Holland Štiállinger
se zapomenul u popelnice. Nebál se
ani tak psů, jako policajtů, kteří
stávají u popelnice v ulicích.

-3- 2

šallies blízko bulváru Saint
German in. De Indočiny se su-
chtelo, jako do polívky u Char-
vátů. Ale nic jsme ve Francii,,
/M/Karol Holland Štillingar"fe-
kl-všechno vyběží..a zbuže tam
hevno./K/Nota. Toho sralo. Ty noty

/1/Nota. Toho sralo. Ty noty
ho tak štvaly, že se na ně na-
namích a odjel na saních do
města Bangladés. Jete to v in-
dii .Indie. Lodě, kocouři lana
, samozřejmě také lidí a nekou -
kamenné zdi. On si sedl na palubu
lodi, která kotvila před Notou
Nota, Ta svině! - NE. uklidnit se!
Jen klid. Klid. TO je ono! Sedí
pod koňatým stromem. Kravina!
Čuměl a- to je ta kravina.
Asi. Asie. Zaslíbená země. Asie.
Asi jaké město - Ve skále alkouně.
Uklepnul přehřátý popel.

-4-

Popelník snad, asi, možná určitě
prasknul horkem. --- Asijský popelník.
V kruhu rodinném, to si žalba přát
nemůže. /Starý Mongiletá Bombard./
-POLŠTÁŘ-. Měkký péřový polštář- la-
dně leží skosmo rohem svým do poele.
Je červený. Švy, které jsou jasně
znát, se táhnou jako had. Svým coulem
, jenž pájí svůj konec o špičku
chořelá cigarety. Cinkrlátka, které
postává vedle křičí; Ved me tam,
kde jsou kamenná okna z, bodláčí a
datli. Ditrich Rommel Franz, Truman
Beefeater, JO, John Lennon, McROAGNU.
Beatles- co oni, co všechno udělaly-
jejich Lucy na neby. Staré ulice to je ono.

-5-

David Sís

Sloužení a potrava se nehodí pro bídnot do sbírek přišpendlených soch. Do sbírek potěch pubertálních křečí a do krásných mezinárodních dívek.

Praská židle - zvedni se z metamorfózy a vlej se do dřeva - dej mu sílu, život i lásku.

Chceš, ale ty to nedokážeš; a průměty tvých věčných hádek na pergamentu vytváří divné obrazce.

Výtečně hrajícího rýsa - na trombón zbudovaný v kozlovi - potkáš velice zřídka.

Ale přesto jsi schopen vyprávět mu bajky z pozice ptáka.

Z pozice ptáka, kterému lidé všechno sežrali,

z pozice citu vedeného rozumem.

Z pozice bláznů panoramat světla na obrazech

- krásných odrazech - myslí.

V otřepaných hadrech se krčí víra-nemoc-prokletí,

krčí se jakoby ztěžka jak je hladová a plná svalů.

Křeč a uzlíček se hroutí v tajemných nocích - není dost síly a práva.

Krčí se a hroutí neboť se narodil ve špíně velebené zebrou.

Zebrou módy, času, vůle, jasu a míry kusu blázna.

A perverze kusu zebry v oslintané omáčce - po sté vyřčeného a znovu zatraceného slova doufání - a gesta zoufalého hledání.

Ztratil jsem k sobě jakýkoliv vztah.

Proč ztratil ses ve špinavém obzoru? Ztratil jsi se špinavý,
bez státnosti, bez dozoru.

Ztratil jsi se z rána - v šedém křídle šíleného dne.

A šedý chodec bez záruky putuje tvým skrytým světem.

Proč ho nedohoníš? Proč nevytlučeš z jeho hlavy opičí moudrost
růžových svítání?

Ne v jemném oparu - ty špinavý a nafoukaný suneš se
závitem krásna.

V předměstských sněních říkali ti: "Snílku blázne".

To já mám schystán lepší dárek.

Tisíce špinavých jmen.

Tak kde je krása? V kusu blázna?

Tak řekni, co jsi našel?

Intenzivní substanci zčernalého bujení?

Proč - nač? A co ten? Ten kdo ji bude jíst?

A rána s večery jdou kus po kuse - ale přece.

Vyměň hominitu za vzájemnost - tak svěř se!

Proč se obrátil na víru uzel tvého střeva?

Snad ze slintajících úst nazrých stařečků

z šupiny líčidla na dně zrcadla?

Z parodie zežloutlé lásky-břich-obecného příkladu.

A z řeznických ponorek silnějších blázna?

Tak tedy lék?

Zářivá příkladnost čekajících léků

na podložní ruce z mléčného skla.

Z mléčného skla za čekajícím drátem.

Ze skal touhy a přání.

Tak proč tedy lék?

Snědli jen ruku!

Jsem šťasten - přes bláznivost ničení kolem me,
jsem šťasten po objímajícím pocitu dlouhovlasé synkopy.
Museli byste ji vidět, jak pyšně se prochází po nádvoří.
Zelení pobíhají se sekerami; na helmách růžovou kurzívou
- Mau Mau.
Ničící skřehotavý nápěv měnící se s neústupností kouzla.

Řekni mu kdo je!
Objev ho sám před ním samotným.
Ukaž mu žízeň nás žalostných.
Mašinérie nenasytného břichabolu.

Tvrdá realita - tvrdá hudba.
Tvrdá huba - tvrdá pěst.

Ach přátelé a blázni
a taky vy co si hraje na spisovatele,
nikdy nedosáhnete správného spádu bubnového sóla,
možná nikdy nedosáhnete ničeho
a nebo velké konzervy šunky.

Ano, velmi vám ji závidím.

Epilog; byl prostý.
Tam kam ještě nevpadli zelení.
V bohatých městech galektického léna.
Tam, kde násilí plížilo se pomalu, ale kde ve zdech dětí
byl ještě zakletý ráj.
Tam v těch bohatých galeriích,
teď snažili se vystavovat žízeň
a hlad
a touhu
a bolest
žal, zklamání, utrpení; odvahy ožrané od moldů,
city citů, bláznů bláznů, jen trpké radosti
porodní bolesti, nové civilizace.
A ediční plány rozházené v rámu okna modrého jasanu.
V šest ráno do měst vtrhli zelení.

S oslnivým leskem zavřeného kouzla
znovu a znovu vstupujeme na scénu.
S prohnilým pytleš špinavého slova -
hájíme v sobě shnilou doménu.

Pod zašlou draperií klavírního sóla -
jak smutné pohledy v očích všech zesnulých.
Přišla i dnes, tak přijde snad znova
milénka zrazená ú břežň minulých.

Kdo zná, kdo ví; a kdo půjde s námi?
tam - kam už po léta zval bláznů hlas.
Což všechny myšlenky! Vždyť snad jsem s vámi!
Teď pohnula se - ta stvůra bez příkras.

Však - sklonili hlavy a odešli.
Snad bylo na tom něco divného -
snad skvrna oleje na dlažbě - podešvi -
a děti v oknech - brýle slepého.

Sklonili hlavy a odešli,
snad proto, že byli moudří.
Jen kapky vody a rosa po dešti;
a zrcadlení - ty barvy z louží.

Postupné vlny bizardnosti prožitku.

Pocity zalévání. Instinkty a nadechnutí.

A pocity zklamání.

Meřik; s ním adept herecké dráhy a milý nenápadný buzerant
s vysokým hlasem.

A pak - trojský mlíko sražený, tvaroh máslo mražený.

Rozlehlá zahrada s boudou a malý pocit provinění z prospaného
dopoledne.

Malé jarní sluníčko - zima - teplo.

Pár lidí - divný texty - a lenost.

Ruce se zarývají do očí; pot, bolest a odměna v erupci slzy.

"Nejobyčejnější představy pacienta vedou k traumatickým stavům."

V lenosti je lenost nejslučitelnější představa.

Ale hlavně je v dopolední lenosti krása.

V tisícovém odlesku srdeční krajiny je vidět vnitřní radost
a taky hrđost.

Nad vyznamenáním myšlenky o líné modré řece.

Nad smutkem vysněné krajiny.

Už je odpoledne, ale čas nikoho nezajímá; sedí a kytary si hledí.

A snaživý buzerantík vyprovokoval hlas do závratné výše.

Možná, že ve stínu stromů nikdy nic nebylo.

Možná, že spadlí ptáci zvednou křídla; unavení
ze své poutě za sluncem.

Možná, že ve stínu stromů nikdy nic nebylo
a kouř co se vrací - je mlha před ránem.

Možná, někde ve stínu stromů - - - .